

DENUMIREA RESURSEI EDUCATIONALE DESCHISE:

LECTURĂ: SELECȚIE DE TEXTE

Numele și prenumele cadrului didactic autor: STĂNCIOIU-BALACI VASILICA

Nivel de învățământ/clase: CLASA a II-a

Aria curriculară/disciplina: LIMBĂ ȘI COMUNICARE/ COMUNICARE ÎN LIMBA
ROMÂNĂ

Material curricular

Competențe vizate:

3.2. Identificarea mesajului unui text în care se relatează întâmplări, fenomene din universul cunoscut

3.4. Exprimarea interesului pentru lectura unor cărți adecvate vârstei

4.2. Redactarea unor mesaje simple, cu respectarea convențiilor de bază

4.1. Scrierea unor mesaje, în diverse contexte de comunicare

LEGENDA ALBINEI

Era odată o femeie și avea doi copii: un băiat și o fată. Copiii au plecat amândoi în lume, să-și caute de lucru, pentru că mama lor n-avea putere să-i ție.

Băiatul a intrat învățacel la un țesător de pânză, iar fata căra pietre pentru zidarii care făceau case.

După câțiva vreme, mama lor s-a îmbolnăvit de moarte și a rugat pe un om din satul său să ducă veste copiilor.

Omul, după mult umblet prin lume, a găsit pe băiat și pe fată. Băiatul era tocmai la războiul de țesut. Și când i-a spus omul de ce a venit, băiatul răspunse:

"Eu ce să-i fac? Las să moară, că e bătrână și i-a sosit ceasul. Eu nu pot să plec, că am prea mult de lucru." Și a rămas băiatul tot la război, și a țesut mai departe și n-a plecat.

Pe fată a găsit-o omul suind schelele cu pietre în poala hainei. Și când i-a spus omul de ce a venit, fata a lăsat pietrele jos și a început să plângă, și a plecat într-un suflet spre casă.

Mumă-sa, când a văzut-o, s-a ridicat din pat și de multă bucurie i s-a limpezit sufletul; dar s-a făcut neagră de supărare când i-a spus că băiatul n-a vrut să vie. A luat capul fetei între mâini și a sărutat-o pe frunte și a zis:

"Măcar că el a uitat de mine tocmai în ceasul morții mele, eu vă iubesc deopotrivă pe amândoi. Il iubesc și îl iert. Și dacă a făcut cu asta vreun păcat, să-l judece Dumnezeu, că e drept și puternic, și judecata lui e fără greșală.

Așa a zis biata mamă, apoi și-a lăsat capul pe căpătâi și a închis ochii și-a murit.

Și, în clipa aceea, fata s-a făcut Albină, iar băiatul Păianjen.

Și de atunci Păianjenul trăiește singur, veșnic singur, fără frați și fără surori, și fără părinți. El fuge de lumină și veșnic își țese pânza prin locuri întunecoase, și e posomorât și supărat, iar oamenii îl urgisesc și, oriunde îl află, îi strică pânza și pe el îl fugăresc și îl omoară.

Iar Albina, de atunci e veselă și toată ziua zboară de pe o floare pe alta și trăiește cu părinții ei și cu frații și cu surorile la un loc. Oamenii o iubesc și o văd cu drag căci ea cu toți împărtășește ce adună și tuturor le dă din mierea ei, iar casa ei e fagurul cel galben ca soarele, și din ceara albinelor fac creștinii lumânările pe care le aprind în ceasul morții și le pun să lumineze sub icoana Maicii Domnului.

Lumea câinilor

(adaptarea unui articol de Chris Gaine, Multicultural Teaching, Vol. 11 Nr.3/1984, Sursă: "Anti Racist Toolkit", SEED, 2003)

Imaginați-vă o școală frecventată de câini, cu o populație minoritară de pinguini a căror existență se datorează unei foste rețele de traficanti de sclavi. O școală care nu este declarată oficial "canina", iar personalul didactic nu are prejudecăți personale, discriminarea este interzisă și există o politică a șanselor egale. Ar putea fi cam așa:

Toate imaginile superiorității (câini) sunt canine. Deviza școlii este Virtute și Fido. Câțiva dintre puștii vorbitori de limbă penguină sunt foarte simpatizați pentru că pot să latre foarte bine, venerază Câinele, iar unul dintre ei are chiar o relație cu o cățelușă. Ei sunt foarte bine integrați.

Școala educă anumiți pinguini (dar numai pe cei cu adevărat inteligenți) pentru a readuce cultura Câinelui în Antarctica. Un pinguin "militant" a fost acolo anul trecut. Programa de geografie tratează problemele suprapopulării anumitor locuri din mare, acolo unde nu există nici cotețe adecvate, nici mâncare la conservă, precum și problemele eroziunii la țarm.

Școala promovează în mod special venerarea Câinelui, deși sunt menționate și alte credințe. Istoria este cea a câinilor, scrisă din perspectiva lor.

Cursurile de limbă pornesc de la normele lătratului. Principala limbă străină predată este hiena, nu pinguina, nici măcar rândunica (limba vorbită de o comunitate indigenă din zonă). La matematică nu se discută despre valori, căci la urma urmei, toată lumea are labe pe care să le poată număra.

La orele de științe ale naturii, evident, se studiază ca normă știința uscatului. Coordonator de probleme de specie al școlii ține un scurt curs despre „Caninismul în educație” (la care elevii pinguini sunt așteptați să ofere un punct de vedere rezonabil și echilibrat care să-i reprezinte pe toți pinguinii), dar majoritatea personalului nu consideră relevant acest curs.

Un profesor căruia îi place să înoate a primit bursă de un an, ca să verifice dacă în bibliotecă există câteva cărți despre pinguini.

În general, personalul consideră că „nu sunt probleme”, pentru că în școală nu sunt mulți pinguini și, oricum, mulți elevi aleg să urmeze colegii și universități sau să lucreze în medii exclusiv pentru câini. Mulți dintre elevii câini au pedigri, dar asta numai pentru că părinții lor au muncit foarte mult.

Cei mai mulți elevi sunt câini. Toți profesorii sunt câini, de vreme ce, dintr-un motiv oarecare, pur și simplu, pinguinii nu se înscriu la concurs. Toți membrii personalului didactic auxiliar și nedidactic sunt câini.

La orele de creație, există un curs de estetică bazat pe mirosuri, iar undeva există o casetă video cu pinguini care dansează pe apă (sunt atât de grațioși!).

La examene este obligatoriu să porți zgardă. Clasele în care sunt selectați elevii se numesc Lassie, Rin Tin Tin, Old Shep, Scooby Doo etc.

Pe pereți sunt atârdate portrete ale unor câini mai în vârstă. Materialele didactice se referă la viața cotidiană a câinilor, iar pinguinii, dacă apar, sunt înfățișați fie excentrici, fie săraci.

Jocurile și sporturile practicate sunt:

- Alergarea și prinderea bățului;
- Prinderea unei mingi de tenis în gură;
- Curse de alergare;
- Săritura peste garduri.

Nici un profesor nu-i simpatizează personal pe pinguini, deși câțiva au fost să vadă marea.

Câteva persoane obișnuiesc să pună etichete și-i numesc pe pinguini ”chițăitori”, dar nu cu intenția de a-i insulta.

Cocoșul, Soarele și Luna *– poveste populară grecească -*

Cu mii și mii de ani în urmă, cocoșul, Soarele și Luna trăiau în împărăția cerului ca trei frați.

Cel mai vesel era cocoșul. Cânta de dimineața până seara. Nici Soarele nu era un posomorât. Mohorâtă și îmbufnată era Luna...

Într-o zi se supără pe bietul cocoș, fiindcă, spunea ea, nu cânta precum îi era ei voia, și nici una, nici două, îl lovi atât de tare, de-l rostogoli din cer drept pe Pământ.

Când răsări Soarele și auzi cele petrecute, se gândi să-l răzbune pe bietul cocoș, lipsind-o pe Luna cea rea de prietenia lui.

– Uite ce e, lună nebună, tu care ești veșnic neliniștită și nemulțumită, și pentru un fleac l-ai alungat pe veselul cocoș de lângă noi, stricându-ne prietenia, să știi că nici cu mine nu vei mai trăi alături de azi încolo! îi strigă Soarele.

– Îmi pare rău, începu Luna a se tângui, recunosc că am fost prea aspră. Dar acum ce să fac? Pe el l-am pierdut, dar tu, veșnic strălucitor de căldură și bunătate, cu sufletul tău de aur, nu mă pedepsi, lipsindu-mă de lumina ta, mult mai sclipitoare și mai caldă decât a mea.

– Nu mă mai amăgi cu tot felul de cuvinte lingușitoare. De azi înainte, tu vei domni peste noapte, iar eu peste zi. Nu vom mai trăi unul lângă altul ca până acum. Drumurile noastre se vor despărți pe vecie. Cocoșul va ști asta. Va cânta de bucurie și va bate din aripi odată cu sosirea mea în zori, și se va ascunde apoi în grabă, la venirea ta.

Luna a amuțit și s-a întristat tare că și-a pierdut doi prieteni deodată. Dar așa a rămas de atunci și până azi. Cocoșul, de câte ori simte apropierea Soarelui, trâmbițează zorile, iar când pre-simte apropierea Lunii nu știe cum să se ascundă mai repede în culcuș.

Citiți cu atenție, cel puțin de două ori, următorul text:

Inimă de mamă

Un băiat care trăia alături de mama și tatăl său într-o căsuță de la marginea pădurii, neavând copii prin preajmă cu care să se joace, învățase aproape totul despre animale, fiindcă acestea i-au fost prietenii de joacă încă de când era micuț. Animalele veneau de multe ori chiar până în curtea casei, și băiatul le studia comportamentul și mișcările, astfel că știa care este animal rău și care este bun; care este curajos și care este fricos...și tot așa.

Animalul său preferat era lupul, fiindcă așa ar fi vrut să fie și el, ca un lup, adică neînfricat, puternic, impunător, stăpân peste toate...Nu-i plăceau în schimb căprioarele, fiindcă de multe ori a încercat să se apropie de ele ca să le mângâie botul jilav sau să le atingă pielea catifelată, dar acestea mereu fugeau speriate aprofundându-se în pădure.

Și se jucase băiatul nostru cu o mulțime de animale și păsări, dar niciodată cu o căprioară și de aceea avea un fel de ciudă pe aceste animale.

Într-o zi, mergând ca de obicei să se joace, auzi ceva ca un scâncet de copil. Se apropie de locul acela de unde venea sunetul și descoperi că în gard se prinsese o vietate. Era un pui de căprioară care se prinsese cu picioarele de dindărăt în gardul de sârmă și nu putea nicicum să scape din acea strânsoare. Copilul ajută puiul de căprioară să scape din acea adevărată capcană, dar nu-i dădu drumul în pădure. Ce gândi: "Niciodată nu m-am jucat cu o căprioară sau cu un pui de căprioară. Pe acest pui îl voi pastra aici, pe lângă casă și mă voi juca cu el până învață să nu mai fie sperios. Trebuie și el să învețe să fie curajos, așa că celelalte animale, ca lupul de pildă..."

Zicând acestea luă puiul în brațe și-l duse într-un șopron. După aceea închise ușa și închise și lacătul șopronului. Merse apoi la joaca lui spunându-și că se va juca cu puiul de căprioară a doua zi, fiindcă acum era rănit și nu voia să-i facă și mai mult rău.

Trecu ziua și se trezi băiatul nostru vesel și cu chef de joacă și o zbughi pe ușă afară, dorind să vadă ce s-a întâmplat peste noapte cu puiul de căprioara. Luă cu el și un snop de paie, fiindcă uitase să-i dea să mănânce. Ajungând destul de aproape de șopron văzu dincolo de gard o căprioară. El se apropie de gard să o sperie, dar aceasta mai vârtos înainta și băiatul se mira tare.

Văzu apoi cum căprioara se opinti pe picioarele din spate, făcu câțiva pași înapoi, țâșni apoi ca un arc și dintr-o mișcare sări peste gard. Din trei salturi ajunse la ușa șopronului; aici se întoarse; lovi cu putere ușa o singură dată, încât lacătul sări cât colo; dădu cu botul ușa la o parte; își luă apoi puiul pe grumaz...și din trei salturi fu iar în afara curții, dispărând cu tot cu pui în pădure...

Uluit de cât de repede s-au întâmplat toate acestea băiatul se duse mai aproape de șopron ca să se convingă că nu i s-a părut și că într-adevăr puiul de căprioară nu mai era acolo. Rămase un pic pe gânduri, se așeză pe o piatră și își spuse: "De acum nu am să mai spun despre căprioare că sunt cele mai fricoase animale! Am văzut cu ochii mei cum căprioara nu a fugit de mine, ba chiar a avut curajul să sară gardul, să intre în curte. Curajul ăsta nici lupii nu-l au, că ei vin noaptea pe furiș!..... De acum nu am să mai spun despre lupi

că sunt stăpânii și neînfricații acestei păduri, fiindcă am văzut cât poate face curajul pe care ți-l da inima de mamă ”.

Cerințe: Scrieți pe caietele voastre de comunicare în limba română, primele trei alienate. Găsiți un alt final al poveștii. Dezvoltați în cel puțin 6 propoziții (cam trei alineate- o jumătate de pagină).

Legenda păpădiei

Îngerul florilor se reîntorsese pe pământ și începuse să caute în păduri , grădini și câmpii , floarea care ar fi putut fi deasupra tuturor celorlalte.

El a ajuns într-un răzor plin de lalele roșii și portocalii , ridicate semeț spre cer și mândre , și le-a întrebat : " Unde v-ar plăcea cel mai mult să trăiți ?".Lalelele i-au răspuns : "Cel mai mult ne-ar plăcea să fim în pajiștea unui castel , în care culorile noastre fierbinți ar contrasta cu culorile cenușii ale zidurilor. Ne-ar plăcea să fim atinse de către o prințesă care să ne mărturisească cât de frumoase suntem ."

Îngerul și-a întors cu întristare ochii de la lalele și a chestionat trandafirul : "Care crezi ca ar putea fi locul tău preferat ?".Acesta i-a răspuns : "Mi-ar plăcea să fiu ajutat să mă ridic pe zidurile unui castel , căci sunt fragil și delicat și nu aș putea face lucrul acesta de unul singur. Eu am nevoie de îngrijire și de un adăpost primitiv."

Din nou , îngerul florilor s-a abătut , și s-a îndreptat în pădure către o violetă , pe care a întrebat-o : "Unde ți-ar plăcea cel mai mult să îți trăiești viața ?". "Aici , în codru , unde sunt ascunsă de ochii tuturor" , i-a răspuns violeta , "pârâul îmi răcorește rădăcinile , iar copacii mă adăpostesc de fierbințeala amarnică a soarelui".

Îngerului nu i-a plăcut însă nici cele spuse de către violetă și a străbătut pământul până când a ajuns la o păpădie prinsă adânc în țarina unei pajiști. Îngerul a întrebat-o " Care este locul în care ți-ar plăcea cel mai mult să trăiești ?". "Vai" , a oftat păpădia , " aș vrea să trăiesc oriunde aș putea fi găsită cât mai repede de către copiii plecați de la școală sau care se zbenguiesc și aleargă peste câmpii. Aș vrea să trăiesc pe lângă drumuri și în poiene , dar și printre pietrele din oraș , ca să pot face fericit pe oricine cu floarea mea pufoasă." Tu ești floarea care îmi place cel mai mult" a exclamat îngerul , adăugând : "Vei înflori oriunde apare mai întâi primăvara și vei fi numită floarea copiilor".

TEMA 13 CLR:
Se dă următorul text:

Povestea unui pitic

În păduricea de aluni trăia odată un pitic bătrân. El nu avea puteri magice sau alte calități ca alți pitici din povești. Dar nici nu era un pitic obișnuit: era cel mai mic, cel mai pițigăiat și cel mai ursuz dintre toți piticii din lume...

Piticul acela era tare închircit. Pentru că era atât de ursuz, el privea tot timpul în jos. De aceea avea spinarea încovoiată ca o cârjă cioturoasă...

Dar bietul pitic nu a fost singur întotdeauna. Cu mult timp în urmă, până și el a fost copilăș și avea și el un nume. Se numea Citip și avea părinți buni și iubitori.

Citip era un copilăș tare norocos. Părinții lui aveau de toate și nici lui nu îi lipsea nimic. Tot timpul avea hăinuțe noi și curate, iar masa era plină de mâncăruri sănătoase. Dar el, ca un copil obraznic ce era, le făcea pe toate pe dos: când trebuia să se spele, stătea murdar, când trebuia să meargă la școală, se ascundea sub pat, iar când trebuia să pape, el fugea în cămară și se îndopa cu orice găsea dulce pe acolo. Niciodată el nu ascultase de părinții lui și râdea de copiii ascultători.

Dar iată că într-o bună zi, sosi în sătuc o doamnă tare frumoasă. Ea era în trecere pe acolo și întreba pe toată lumea cum se ajunge în păduricea de aluni. Toți cei pe care i-a întrebat i-au răspuns frumos. Cu toții au ajutat-o cu dragă inimă. Dar, când l-a întrebat și pe Citip unde e păduricea, el nici nu a băgat-o în seamă. Atunci, doamna știu că pe el îl căuta. Ea l-a întrebat:

– Citip, așa-i că ție îți plac dulciurile?

Când auzi de dulciuri, Citip se uită la doamnă curios.

– Dacă aș putea, aș mânca dulciuri toată ziua și toată noaptea! răspunse Citip fără să se gândească.

Atunci ea îi întinse o ciocolată mare de tot și se făcu nevăzută. Citip o înșfăcă și o luă la fugă cu ciocolata. Nu avea de gând să o împartă cu nimeni. Oricum părinții lui nu l-ar fi lăsat să o pape pe toată deodată. Dar lui îi plăcea ciocolata și cu asta basta. Avea de gând să o mănânce pe toată și apoi să se ducă înapoi spre casă. Dar, ciocolata era mare de tot. Citip nu putu să o mănânce pe toată atât de repede. Se făcu seară, iar Citip încă mai mânca din ciocolată... și nu mâncase nici măcar o jumătate de ciocolată... Dar, el era atât de egoist și de lacom... Se hotărî să fugă cu ciocolata lui și să o termine singur. Până când termină el ciocolata trecuse multă vreme, iar el se tot mutase din loc în loc. Până la urmă, nici nu mai știa unde se afla. Deodată, îi ieși în cale iarăși doamna aceea frumoasă.

– Citip, ai terminat ciocolata? Te-ai rătăcit? spuse ea râzând.

– Da... m-am pierdut prin pădure... răspunse el.

– Ai fost rău cu mine și obraznic cu părinții tăi. Să știi că ești pedepsit de Zâna Pădurii. Măcar de ai fi împărțit ciocolata cu un singur prieten. Măcar dacă te duceai la părinții tăi, să le spui ce ai primit... atunci erai iertat.

Citip era destul de speriat. Nu știa unde se află, părinții lui erau departe, iar lui începea să îi fie foame și frig.

– Vei sta singur aici în pădure până când vei învăța și tu să împarți. Până atunci, vei rămâne mai mic decât orice pitic! spuse Zâna și dispăru ca o nălucă. Dar, în loc să se pună pe

plâns, în loc să ceară iertare, Citip se încapățână și mai tare. Nici nu îi trecea prin minte că mai bine nu mânca din ciocolată...

Și uite așa ajunsese Citip să fie cel mai mic pitic. Acum el era bătrân și locuia într-o căsuță mică și rotundă. Trăia acolo singur singurel de o viață întreagă. Căsuța lui era și ea foarte mică și avea o ușă tot mică, așa, ca pentru un pitic mic, mic, mic și cocoșat. Când intra în căsuță barba lui albă mătura podeaua, atât de lungă era. Până și căciula lui cu moț roșu era prea mare față de cât era el de mititel și tot timpul îi pica pe jos. Ca să meargă de colo până colo, piticul făcea mulți pași fiindcă avea piciorușe scurte iar asta îl obosea degrabă.

– Of! Ce n-aș da să am picioare măcar puțin mai lungi.... spunea piticul supărat când obosea.

Alteori, ca să culeagă fructe din pădure trebuia să își care scara lui micuță, altfel nici vorbă să ajungă la zmeura dulce și parfumată.

– Of! Of! Of! câtă muncă pentru zmeura asta... ce n-aș da să fiu puțin mai mare și să am mânuțele puțin mai lungi! spunea piticul pițigăiat cărând scara lui mititică.

Și pe cât de ursuz și de nervos era, pe atât de încapățânat era. Încapățânat să nu ceară ajutorul nimănui pentru nimic!

– Sunt mic dar sunt mai voinic și mai isteț decât orice pitic mare sau mai mic !!! își spunea el hotărât. Eu mă descurc singur, trăiesc singur și vorbesc tot singur!!! Bine că nu e nimeni pe aici să mă deranjeze din treburile mele !!! își spunea el tot timpul.

Așa era viața lui de multă vreme.

Se descurca piticul singur, și făcea cam de toate. Totuși, în fiecare dimineață și în fiecare seară era un gând care nu îi dădea pace.

– Nici anul ăsta nu am ajuns la alune... se gândea el nervos. Adevărul era că dintotdeauna își dorea să guste măcar o dată din alune. Nu mâncase niciodată și era atât de curios... Toată iarna cât stătea la gura sobei numai la alune se gândea. La alune, și la tot felul de scări mai lungi sau cine știe ce alte invenții.

– Cum să ajung la alune? acesta era primul și ultimul gând al lui în fiecare zi. Veni primăvara, apoi veni vara iar apoi se apropie din nou toamna... Și veni și vremea când alunele erau coapte, sus în copaci.

Dis de dimineață, piticul se ducea cu scărița lui să culeagă alune.

Alunii sunt însă niște copaci mai deosebiți. Ei nu sunt ca alți pomi care fac fructe ci au mai multe tulpini subțirele și lungi de tot. Uneori, alunii cresc aproape cât o casă, atât sunt de înalți. Iar piticul cel mic, tocmai la alunii cei mai mari se și ducea.

Își rezemă scara de o tulpină de alun. Cu mare nerăbdare se urcă sus, mai sus și mai sus până când i se termină scărița. Din nefericire pentru el, scara lui era abia cât un copilaș de înaltă, nici vorbă să ajungă până în vârful alunului...

– Of!!! Of!!! Of!!! iar am făcut o scară prea mică !!! strigă el nervos și pițigăiat. Așa supărat cum era începu să țopăie ca un iepuraș în jurul copacului și tot striga.

– Alune! Vreau alune! și țopăia, striga și iar țopăia.

– Sunt prea mic și pitic!!! chiar și cu scara sunt prea mic și pitic!!! și striga, și striga cât putea el de tare cu glasul lui pițigăiat.

La un moment dat, se auzi din copac cineva care spărgea alune: pop, poc, poc... imediat piticul se uită în sus:

– Cine a îndrăznit să îmi fure copacul?! Dă-te jos imediat!!! strigă piticul supărat.

– Poc, poc, poc, poc se auzea din nou. Piticul mai strigă de câteva ori dar tot degeaba. Văzând că nu i se dădea importanță se tot învârti de jur împrejurul alunului, doar-doar va vedea cine era la furat de alune. Într-un târziu se așeză la umbra alunului, supărat și obosit.

Spre seară, poposi pe iarbă și hoțul de alune. Piticul cel mic, obosit de atâta țopăit nici nu mai avea putere să se ridice de pe jos. Doar se uita la intrus cu mirare. Hoțul nu era decât o pasăre cu pene negre și gri, care avea un cioc lunguiet și ascuțit. Nici măcar nu era o pasăre prea mare... Era mică, atât cât era și piticul cel mic.

– Tu ce mai ești? întrebă piticul cel mic.

– Eu? Eu sunt un alunar! Eu aștept toată vara să se coacă alunele și le mănânc pe toate, până la ultima! răspunse pasărea veselă.

Piticul stătea supărat cu privirea lăsată în jos, după cum avea obiceiul. Văzând asta, alunarul îl întrebă:

– Dar tu de ce tot țopăiai în jurul alunului? Trebuia să vii și tu sus. Erau atâtea alune...!

– Eu sunt mic, prea mic ca să mă urc tocmai până acolo... răspunse el dezamăgit. Dacă aș avea aripi ca tine, sau dacă aș fi și eu mai înalt, atunci aș putea să le fac pe toate atât de ușor! mai spuse piticul și se puse pe plâns. Plângea bietul pitic mic, de supărare.

Văzând că plânge, pasării i se făcu milă de el. Zbură repede până sus și se întoarse de îndată cu două alune în cioc.

– Poftim, ia-le pe acestea... doar două au mai rămas, spuse alunarul și i le oferi.

Piticul cel mic, în loc să se bucure se puse pe plâns și mai tare... După ce se mai liniști, alunarul îl întrebă de ce plângea.

– Plâng, pentru că sunt mic... sunt cel mai mic, și sunt cel mai mic pitic.... și mai sunt și cel mai singurel pitic....

– Dar de ce ești cel mai mic pitic? întrebă pasărea.

– Sunt cel mai mic și mai mic pentru că toți ceilalți pitici au crescut mai mari... spuse el printre lacrimi. Când eram copil aveam prieteni mulți dar toți au crescut mari iar eu am rămas mic și singur....

– Dar de ce ei s-au făcut mari și tu ai rămas mic? întrebă pasărea neștiutoare. Atunci, piticul îi povesti alunarului cum ajunsese el din Citip, cel mai mic pitic.

– Acum, stau singurel, mănânc singurel, dorm singurel și vorbesc tot singurel... mai spuse el. Nu mai vreau să stau singur, spuse piticul cel mic. Alunarele, te rog te rog, fii tu prietenul meu!

După ce se gândi puțin, pasărea zise:

– O să fiu prietenul tău, dacă îmi lași mie alunele astea două, spuse pasărea.

Piticul cel mic se uită la alune cu poftă. De atâția ani le pândise și poftise la ele... și îi mai era și foame căci era seara deja, iar el încă nu mâncase.

– Știi... îmi este tare foame... hai să le împărțim între noi, spuse piticul. Iar apoi, dacă vrei, putem împărți și căsuța mea. Iarna e atât de frig... iar tu, cred că nu ai o căsuță călduroasă ca a mea.

Auzind aceste vorbe, pasărea se transformă într-o clipă în Zână.

– Tu erai! strigă piticul. Îmi pare rău! Îmi pare rău! Nu mai vreau să stau singur. Nu mai vreau să mănânc singur! Vreau să cresc mare și să am prieteni! spuse el în grabă.

– Ca să crești mare trebuie să fii cuminte. Trebuie să mănânci mâncare. Cu ciocolata uite cum te-ai făcut! Mai vrei să fii cel mai mic și mai mic pitic?

- Nu, nu, nu mai vreau! spuse el grăbit.

Atunci, Zâna Pădurii îl făcu la loc Citip. Îl duse din nou în sătucul lui și îi lăsă și o ciocolată uriașă în brațe. Dar Citip nu se mai lăsă păcălit a doua oară. El rupse ciocolata în două jumătăți. O jumătate le-o oferii prietenilor săi. Cealaltă jumătate o duse acasă la părinți. Din ziua aceea, Citip a fost cuminte și ascultător. Tot timpul se așeza la masă cu părinții lui și mânca tot din farfurie.

Când a trecut destulă vreme, el se făcu mare. A crescut fericit și sănătos și a trăit înconjurat de prieteni pentru tot restul vieții!

CERINȚE:

- 1) Citește cu atenție, de trei ori, acest text care ți-a mai fost prezentat !
- 2) Povestește în maxim o pagină sfârșitul întâmplării, de la momentul în care Citip intră în vorbă cu pasărea.

POVEȚELE IZVORULUI

Trei călători poposiseră în drumul lor la un izvor și își potoliră setea cu apa lui limpede și curată. Deasupra izvorului cineva scrisese: "FACEȚI ȘI VOI CEEA CE FAC EU !"...

- Oare ce înseamnă aceste cuvinte? - se întrebară cei trei drumeți.

- Eu cred, zise unul, că izvorul vrea să ne spună: "Vedeți? Eu alerg mereu printre pământ și pietre, de aceea sunt curat; lucați; alergați mereu și voi, căci munca vă apără de rău și vă ține curați!"

- Mie mi se pare, zise al doilea - că izvorul parcă ne-ar zice: "Vedeți? Eu vă dau apa mea în dar, fără bani. Fiți și voi la fel de darnici! Dăruiți din bogățiile și bunătățile de care v-a învrednicit Bunul Dumnezeu!"

- Eu cred altceva, spuse al treilea călător. Parcă îl aud spunând: "Vedeți cât de curată și de bună e apa mea? Dar dacă mă tulbur puțin, nu mai sunt bun de nimic, nu mai poate bea nimeni din apa mea. Fiți și voi buni, cu inima netulburată!..."

a) Citește textul de trei ori.

b) Tu ce crezi? Care dintre cei trei drumeți avea dreptate? Scrie-ți părerea în minim cinci propoziții.

c) Scrie-i unuia din cei trei călători un bilet în care să îi mulțumești pentru explicațiile date.

d) Scrie un dialog între tine și al treilea călător, în care să ai cel puțin trei replici de fiecare (și formule de salut, la începerea și terminarea conversației).

ȘCOALA GIMNAZIALĂ
THEODOR COSTESCU

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI
CERCETĂRII

DECLARAȚIE

Subsemnatul/Subsemnata, Stăncioiu-Balaci Vasilica, profesor pentru învățământul primar la Școala Gimnazială Theodor Costescu, gradul didactic I, declar pe proprie răspundere că prezenta lucrare îmi aparține, iar bibliografia precizată a stat la baza elaborării documentului.

Data,
29. 05. 2020

Semnătura,